

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Disputatio de peccato seu blasphemia in spiritum
sanctum**

**Heerbrand, Jakob
Lucius, Wilhelm Friedrich**

Tubingae, 1585

Disputatio de peccato seu blasphemia in spiritum s.

[urn:nbn:de:bsz:31-128795](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-128795)

DISPUTATIO
DE PECCATO SEV BLASPHE-
mia in Spiritum S.

Thesis 1.

CAutè admodum & circumspectè, cùm in concionib9 popularib9, tum etiam in scholis, & cœtu eruditorum hominum, de hoc articulo & materia dicendum, & differendū. ne vlla perturbatus conscientijs, & miseris peccatoribus, desperandi præbeat occasio: nèuè in tales inde incidant tentationes, ex quibus postea difficulter amplius eluctari, aut erigi nunquam possint: cùm à se peccatum illud, quod Christus in æternum non remitti pronunciat, admissum esse putent.

2. De hoc peccato & Blasphemia Spiritus, Christus contra Phariseos & scribas, miracula à se adita, Principi demoniorum Beelzebub adscribentes, differens, & ab hoc conuitio se vindicans, loquitur Matthæi 12. Marci 3. Luca 11. in hæc verba.

3. Omnia peccata, conuitia, & Blasphemia, quibuscung, blasphemarint homines, & quicung, dixerit verbum aduersus filium hominis, remittetur illi: at qui conuitium dixerit, & blasphemauerit in Spiritum sanctū, non remittetur illi, neq, in præsentī seculo, neq, in futuro, vel, ut Marcus loquitur, non habet remissionem in æternum, sed obnoxius est æterno iudicio. Dicebant enim, Spiritum immundum habet, & per Beelzebub, Principem demoniorum, demonia eijcit.

4. Hoc peccatum, Ioannes Euangelista & Apostolus, 1 Ioan ult.

Disputatio de peccato seu

vocat peccatum ad mortem, pro quo non vult, ut oret quis.

5. Hic verò initio, aureis literis ista Christi verba, Omnia peccata & Blasphemie, quibuscung, blasphemauerint homines, & quicung, dixerit verbum aduersus filium Hominis, remittentur illis, scribenda, & studiosissimè memori mente retinenda, & utrâq, quod dicitur, manu amplectenda sunt.

6. Ex quibus manifestum est, OMNIA peccata remitti hominibus. Nec vllum esse tam magnum, enorme, atrox, aut horrendum peccatum, quocung, appelletur nomine, quod non remittatur verè penitenti, & credenti in Christum, per & propter ipsum, qui est nostra Iustitia, redemptio, propiciatio, satisfactio, salus & vita.

7. Hic enim est agnus ille Dei, qui tollit peccatum mundi.

Ioan. 1: Hic est propiciatio non pro nostris tantum, sed totius mundi

2. Ioan. 2. peccatis. Hic est, de quo cecinit Psaltes, qui redimet Israël ex

Psal. 130. OMNIBVS iniquitatibus eius. Hic est, cuius sanguis nos

1. Ioan. 1. emundat ab omni peccato.

Ioan. 3. 8. Sic enim Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret, ut OMNIS qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam aeternam.

9. Quisquis ergò penitenti corde & vera animi fiducia in Christum, ad Deum Patrem caelestem confugerit, is omnium suorum peccatorum, qualiumcung, & quocung, modo perpetratorum, etiam cum ex proposito contra conscientiam propriam peccauerit, remissionem consequitur. Iuxta illud:

Ezech. 18. 33. Vivo ego, nolo mortem peccatoris, sed ut conuertatur impius à via sua, & viuat. Et: Si autem impius egerit penitentiam ab omnibus peccatis suis, quae operatus est, &c. OMNIVM iniquitatum eius, quas operatus est, non recordabor amplius.

10. Sed non omnes peccatores respiciunt, nec vera fide in Chri-

Blasphemia in Spiritum S.

Christum ad Deum conuertuntur, ut sanet eos. Ideo in peccatis suis multi moriuntur & pereunt. Sicut hoc loco Christus de Blasphemis in Spiritum sanctum loquitur.

11. Blasphemia autem in Christū, filium hominis est, cum homines ex ignorantia Christum, vel ipsius verbum, quae non agnouerunt, blasphemant. Vt cum Iudaei offensi humilitatis eius forma (qua in terris obambulauit, donec opus redemptionis generis humani perficeret) Messiam eum non agnouerunt, in eum non crediderunt, nec Euangelio eius fidem habuerunt, sed Blasphemauerunt, & persecuti sunt eum, & verbum eius ex ignorantia. Si enim cognouissent, Dominum gloriae non crucifixissent. 1. Cor. 2.

12. Sicut multi ex Iudaeis, Scribis, & Phariseis, hoc modo offensi sunt, quemadmodum & Baptista discipuli initio, Matth. 11. pluris Magistrum suum faciebant quam ipsum Christum, agrè ferentes, quod plures eum sequerentur, quam Ioannem. Vnde illis interrogantibus, num ipse esset promissus in lege & Prophetis Messias, respondet inter cetera: Et beatus, qui in me non fuerit scandalizatus.

13. Et haec peccata sunt in filium hominis, ex ignorantia profecta. Sicut & Paulus Apostolus, qui antea Saulus, se Blasphemum in Christum fuisse affirmat, consequutum autem se misericordiam, quia ignorans fecerit. 1. Timoth. 1.

14. Porro de Blasphemia Spiritus alij aliter senserunt, variaq; dubia & ambigua, ut in re difficili & periculosa, fuerunt, & sunt, sententia. Et timide etiam, ac varie Patres quoque, (quos sic vocant) de ea sunt locuti.

15. Scholastici, Scotus & Gabriel sex numerant peccata in Spiritum sanctum, & inter reliqua, Desperationem de gratia & misericordia Dei, ut Cain, & finalem impenitentiam.

Disputatio de peccato seu

16. *Quidam sentiunt, quodlibet peccatum graue & enorme, quod prae-textu careat, peccatum in Spiritum sanctum esse & dici, vulgi more & vsitata loquendi consuetudine, quod excusationem non mereatur.*

17. *Vt quod Dauid, tot uxores habens, cum & plures alias ei ducere liceret: tamen cum Bethsaba, uxore Vria Herois, adulterium perpetravit. Aut cum diues pauperi furto aufert aliquid.*

18. *Verum haec, etsi atrocia sunt, non tamen peccatum illud sunt in Spiritum sanctum de quo Christus dictis istis Evangelistarum locis loquitur, quod non habeat remissionem in aeternum. Est enim saluatus Dauid, impetrata venia à Deo, qui abstulit ab eo peccata.*

19. *Qui ergo interpretantur, NON REMITTITVR, pro eo, quod excusationem non habet, etsi aliquid dicant, idque propter teneras & pauidas conscientias, metuentes ne blasphemauerint Spiritum sanctum, cum ab hoc peccato sint alienissima: tamen non satisfacere videntur his Christi verbis, qui simpliciter pronunciat, illud non habere remissionem & quidem in aeternum. Sicut alia quoque Spiritus sancti testimonia hanc interpretationem non admittunt 1. Ioan. vlt. Heb. 6. 10. de quibus infra.*

20. *Alij solam incredulitatem, peccatum esse illud in Spiritum S. sentiunt. In hac enim perseverantes, remissionem peccatorum non habere certum est. Et ad hoc redarguendum peccatum, Spiritus S. est & Apostolis in die Pentecostes datus. Sed abiecta incredulitate, multi per fidem ad Christum conuertuntur. Quod factum est in die Pentecostes, & fit quotidie. Ideo incredulitas sola, peccatum illud in Spiritum S. cuius, dictis locis Christus mentionem facit, non est.*

21. *Alij abnegationem veritatis Evangelicae agnita, peccatum*

Blasphemia in Spiritum S.

atum illud irremissibile in Spiritum S. esse sentiunt. Sicut & hac tentatione Franciscus Spiera Cittadellensis in ditio-
ne Venetorum, succubuit, in desperationem prolapsus, quod
agnitam veritatem Euangelij, metu periculorū ex infirmi-
tate, abnegasset, inedia se conficiens, nec vllā voluit admit-
tere consolationem, semper hoc Christi, obijciens: se abnega-
ta veritate, in Spiritum S. peccasse, ideog, veniam se non pos-
se consequi, affirmavit. Atq, ita in summa desperatione perije-
miserrimè. Anno Domini 1548.

22. Sed idem admisit etiam Apostolus Petrus peccatū, ter-
tia vice turpissimè, non solum abnegans, sed etiam cūm di-
ris, Christum Dominū agnitum, abiurans, quem antea fue-
rat rectè confessus: Tu es, inquit, Christus filius Dei viui.
Et tamen non solum veniam est consecutus peccati & lapsus
sui horrendi, verum etiam à Christomet muneri suo restitu-
tus, quo & probè functus, suoq, postea sanguine confessus &
contestatus est Christum, salutemq, consecutus aeternam.

23. Quare rectè ab Ecclesia damnatq, est Nouatq, hereseos,
quod lapsis in persecutione, & casu confessionis, abnegata
veritate Evangelica, negauerit veniam.

24. Diuus Augustinus, alibi aliter de peccato in Spiritum
S. ex verbis Christi & Apostoli loquitur. Peccatum, inquit,
ad mortem est, cūm post agnitionem Dei per gratiam Christi,
aliquis oppugnat fraternitatem, & aduersus ipsam gratiam,
qua reconciliatus est Deo, inuidia facibus agitur, quod for-
tasse est peccatum in Spiritum S. Quod peccatum dicitur
non remitti, non quia non sit ignoscendum peccanti, si pani-
teat: sed quia tanta est labes peccati illius, vt deprecandi hu-
militatem subire non possit, etiamsi peccatū suum mala con-
scientia agnoscere & renunciare cogatur, vt Iudas, cū dixit,
peccauit.

August. lib de
Sermo. Dom,
in monte.

Disputatio de peccato seu

peccavi, facilius desperans cucurrit ad laqueum, quam humilitate veniam peteret. Quod propter magnitudinem peccati, iam ex damnatione peccati, tales habere credendum est.

Idem retract.
lib. 1. cap. 19.

25. Idem postea censet hisce verbis suis aliquid addendum: si scilicet in hac scelerata mentis peruersitate finierit hanc vitam. Quoniam de quocunq; pessimo in hac vita constituto, non est desperandum, nec pro illo imprudenter oratur, de quo non desperatur.

Idem in Exposit.
Epistola ad
Rom. inchoat. 2.

26. Tandem statuit & concludit: quid aliud, inquit, restat, nisi, ut peccatum in Spiritum S. quod neg, in hoc seculo, neg, in futuro Dominus dimitti dicit, Nullum intelligatur, nisi per seuerantia in nequitia & malignitate, cum desperatione indulgentiae Dei? Hoc est enim gratia illius, & paci resistere, de quibus Paulus dicit, Gratia vobis & pax.

Mag. Sen.
lib. 2. Distinct.
43.

27. Atq; ita variè se torquent Doctores, quod videre est & apud Petrum Lombardum. Dum enim vident Christi verba, OMNE peccatum & omnis Blasphemia remittitur hominibus: Blasphemia autem Spiritus, NON REMITTITVR: non ausi sunt ex, Non remittitur, facere, Remittitur.

28. Rursum verò ne negare viderentur remissionem omnium peccatorum post Baptismum lapsis, si affirmarent, Blasphemiam in Spiritum, non remitti.

29. Ideo, quod tutius esse videbatur, dixerunt: Hoc peccatum esse finalem impenitentiam & desperationem. De quo nemo ambigit, quod qui ita moriuntur, perpetuò sint damnati, nec ullam peccatorum habere remissionem.

30. Sed hoc modo nodus nondum est solutus, nec verbis Christi satisfactum de peccato in Spiritum S. quodnam illud sit, & quod qui admittunt, nunquam illius consequantur remissionem.

Blasphemia in Spiritum S.

31. Non enim questio est, nec disputatio: num aliquod sit tam enorme peccatum, quod penitenti, & in Christum credenti non remittatur. Cum nemo pius ambigat, gratiam superabundare supra peccatum.

32. Sicut & Saluator ibidem pronunciat (ut supra dictū Supra 5. est) & affirmat: omnia peccata, & blasphemias, quibus homines blasphemauerint aduersus filium hominis, remitti. Et sament addit: si quis autem conuitium dixerit, & blasphemauerit in Spiritum sanctum, non remittetur illi.

33. Certum est igitur, Christum singulare aliquid dicere, de peccato peculiari, quod blasphemiam vocat in Spiritum sanctum, de quo pronunciat, quod non habeat remissionem in aeternum.

34. Hoc igitur explicandum est, & disertè docendum, quod nam illud sit in Spiritum sanctum peccatum, quod non remittitur. Et non de omnibus hominum peccatis, vel multis eius speciebus & blasphemias contendendum, num remittantur. De hoc enim ex verbis Christi eodem loco, non dubiū est, quod verè & ex animo respicienti, inq; Christum credenti, remittantur omnia.

35. Est igitur Blasphemia in Spiritum sanctum peccatum, cum homo agnitam doctrinam & veritatem verbi & miraculorum, seu operum Dei, de qua in sua conscientia conuictus, nō solum abnegat, sed etiam reclamante conscientia, impugnat, blasphemiat, condemnat, & furenter persequitur.

36. Dicitur autem peccatum in Spiritum sanctum, quia opera miranda & stupenda, quæ Christus fecit, & doctrina, quam proposuit, opera fuerunt Spiritus sancti propria, per quem, & cuius virtute ab ipso sunt edita.

37. Sicut ipsemet testatur, inquiens: si autem ego in digi-
B to, siue

Disputatio de peccato seu

to, siue ut *Mattheus* habet, in Spiritu Dei eiicio demonia. Item *Magi Pharaonis*, cōfiteri, nolentes volentes, cogebantur de miraculis per *Mosē* factis: *Digitus Dei* hic est. Similiter & *Christus* per Spiritum sanctum, eiusq; ministerio, verbum Dei, quod est veritas (*Ioan. 17. Sermo tuus est veritas*) nobis communicat. Vnde illud agnitum, postea conuiciantes blasphemare Spiritum sanctum dicuntur.

38. Eius in historia Euangelica, dua proponuntur quasi species: Vna est, calumnia impudens, & manifesta *Phariseorum*, qua miracula à *Christo*, diuina Spiritus sancti virtute, facta, impudenter calumniantur: per principem *Dia-bolorum Beelzebub*, edita esse blasphemantes.

39. Altera, quando agnita verbi Dei veritas, aut *Christus* fide agnitus, & adprehensus, abnegatur: Et non solum abnegatur, quod & à *D. Petro* factum est, sed & blasphematur veritas (quod à *Petro* factū non est) de quo peccato idem *Luca 12.* dicit *Saluator*: Qui me negauerit coram hominibus &c. vbi statim additur epexegisis loco: qui conuicium locutus fuerit in Spiritum S. non remittetur ei.

40. Sic *Pharisei*, de quibus *Christus* in hypothesis loquitur, peccauerunt blasphemia in Spiritum sanctum. Cum enim ex doctrina ipsius euidentia, tum etiam ex miraculis stupendis, qua viderant, quot & qualia nemo unquam inter eos fecerat, in conscientia sua conuicti essent, diuina illa esse, & ipse promissus *Messias*, quia omnia in eum quadrabant, & implebantur, quaecumq; de ipso oraculis *Prophetarum* erant edita & predicta, nihilominus tamen & doctrinam & miracula eius, & ipsum blasphemare, adisse

Blasphemia in Spiritum S.

odisse & persequi ad mortem usq; furenter, non destiterunt etiam postea.

41. Sic enim Nicodemus Princeps Phariseorum, non pro sua tantum persona, sed etiam suorum collegarum nomine *Ioan. 3.* fatetur, inquit: Magister scimus, quia a Deo venisti doctor. Nemo enim potest facere opera, qua tu facis, nisi Deus fuerit cum eo.

42. Ipsi quoq; licet non sincero animo, sed subdolè, tamen *Matth. 22.* consentur: Magister SCIMVS, quia veraces, & viam Dei in veritate doces. Sicut & in Concilio suo contra Apostolos congregato, fatentur & dicunt: *Actor. 4.* Quid faciemus hominibus istis? Manifestum est enim signum, factum per eos, & notum omnibus habitantibus Ierusalem, & NON POSSVMVS NEGARE.

43. Et tamen opera, & miracula ista, de quibus conuicti erant diuina virtute esse edita, blasphemant, dicentes: In Beelzebub Principe Daemoniorum facta, eaq; persequuntur in Apostolis, qua negare se non posse fatentur, sed manifesta esse omnibus affirmabant.

44. Similiter cum Christus illis diceret: *Ioan. 4.* Quis vestrum arguet me de peccato? Si autem veritatem dico vobis, cur fidem nõ habetis mihi? Ibi responsant: Nonne benè dicimus: quia Samaritanus es, & Daemonium habes? Quod proprium est Spiritus sancti opus, id ipsi blasphemi Diabolo ascribunt, & diabolicam, mera petulantia & malitia diabolica, appellant doctrinam, quam antea veritatem esse conuicti fuerant confessi.

45. Vnde Saluator blasphemie eos conuincit, dicens: Ego demonium non habeo, sed honorifico Patrem meum, & vos inhonorificatis me. Amen Amen dico vobis &c. Item:

Disputatio de peccato seu

Ioan. 15. Si non venissem, & locutus fuisset eis, & opera fecissem, quae nemo alius fecit, peccatum non haberent. Nunc autem viderunt & oderunt me & Patrem meum.

46. Sicut hoc quoque loco, Christus multis eos conuincit argumentis, quod demones, digito, hoc est, virtute diuina Spiritus sancti, eiciat, & tamen ipsum blasphemant.

47. Quemadmodum furor hic planè diabolicus & blasphemia Spiritus, amplius apparet in Iudeorum pontificibus: Quod cum custodes sepulchro Domini ab ipsis adhibiti (ne fortè corpus illius à discipulis auferretur) in urbem ad eos redeunt, Christi ex mortuis annunciantes resurrectionem, ibi odio perciti diabolico, ut veritatem agnitam obruant & sepeliant, quantumque in ipsis est, Christi gloriam opprimant, & ex veritate faciant mendacium (quod itidem est diabolicum) magna vi pecunia numerata, illos corruperunt, mendacii instruunt & subornant, ut spargant discipulos eius noctu venisse, & dormientibus ipsis eius corpus furatos esse.

48. Haec non amplius humana, sed plus quam diabolica sunt peccata, in rebus diuinis ita ludere, & Deum esse Diabolum, ac Spiritum sanctum immundum esse Spiritum, blasphemare.

49. Hoc enim idem Diaboli fuisse peccatum putatur: quod filium Dei agnitum contempserit, oderit, sequens admiratione sui, ipsi praeulerit. Ideoque de caelo deiectum, inque infernum absque vlla spe veniae precipitatum.

Iero. 44. Tales fuerunt blasphemi Iudaei tempore Ieremiae, à quibus in Aegyptum est abductus Propheta, in faciem illi dicentes, sermonem, quem locutus es ad nos, in nomine Domini, non audiemus ex te, sed facientes faciemus omne verbum, quod egreditur de ore nostro, ut sacrificemus reginae caeli,

Blasphemia in Spiritum S^c

cæli, & libemus libamina ei, sicut fecimus nos & Patres nostri in urbibus Iuda, & in plateis Ierusalem, & saturati sumus panibus & benè erat nobis, malumq; non vidimus. Ex eo autem tempore, quo cessauimus sacrificare regina cæli, & libare ei libamina, indigni sumus omnibus & gladio & fame consumpti sumus.

51. Sed respondet Propheta ex oraculo, hanc ipsam eorū Idololatriam causam esse omnium istarū calamitatum, addita pena denunciatione: Quod Deus per nomen suum sanctum iurauerit, hoc peccatum non dimittendum esse illis, sed illos omnes se à sua facie abiecturum, illisq; pereundum esse.

52. Tales sunt hodie Pontificii Theologi multi, Iesuita, imprimis antesignani, qui non adeo stupidi sunt & plumbei, ut maximè cæci, ut nō videant nec intelligant, crassissimos Papatus errores, qui nullum prorsus in sacra Scriptura fundamentum & testimonium habent, sicut cum in disputationibus subinde urgentur, ut vel unico Scriptura testimonio in genuino sensu producto, errores & opiniones suas, (quas tamen mordicus retinent & defendere conantur, pro iisq; tanquam pro aris & focis pugnant) probet & confirmet, tamen non possunt, & non solum ijs se desitui vident, verum etiam cum ea ex diametro, & plus quàm diis duè *ωαωω* pugnare: & tamen blasphemare non cessant, non secus ac illi.

53. Ut quod contra consensum catholicum Ecclesie vniuersalis omnium temporū, veteris & Noui Testamenti Prophetarum omnium, Christi & Apostolorum in sacra Scriptura illustribus testimonijs expressum, fideiq; analogiam, doctrinam de gratuita, per solam in Christum fidem, iustificatione, non solum negant, sed damnant, blasphemant, anathematizant, haresin esse proclamant, furenterq; persequuntur.

B 3

54. Huic

Disputatio de peccato seu

Act. 4. 10.

54. Huic (Christo inquit Petrus) testimonium perhibent omnes Propheta, remissionem accipere peccatorum per nomen eius O M N E S, qui credunt in eum. Hocq. modo saluatos omnes pios ante Christi aduentum in concilio Apostolorum pronunciat idem. Quod D. Apostolus Paulus multis docet: Rom. 3. 4. Gal. 2. 3. 4. Ephes. 2.

Ibidem 15.

55. Contra haec, isti, stulta sua vota monastica tria, & iam Esauitarum quatuor, & ordines monasticos ab ingenio hominum excogitatos, à quibus etiam sua nomina sunt sortiti, statum vocant perfectionis (qui defectio est & cetero sicut à Christo Iesu turpissima) in quo tot bona supererogationis facere se opera, mentiuntur contra Scripturam & suam propriam conscientiam, ut non sibi solum, eorumq. autoribus, ad vitam aeternam meritum sufficiant, sed etiam alijs precio vendant, qui questus longè fuit uerberimus.

Fr. Petrus à Soto in sua Catholica confess. contra VVirttembergicam.

56. Et etiamnum hodie in tanta uerbi diuini luce, & hoc seculo oculatissimo, non erubescunt fumos suos orbi Christiano obtrudere & uenditare speciosis istis, sed falsis laudibus, ut merces suas putridas & puridas suas nugas vendant: Virginitatem maximam esse peccatorum satisfactionem & meritum vitam aeternam docentes.

Esa. 63.

57. Qua blasphemia est manifesta in Spiritum sanctum, & contumeliosa in passionem, sanguinem & meritum Christi, qui solus haec nobis meruit. Qui torcular solus calcauit & non homo de populis cum eo. Vnicus Mediator & propitiator Dei & hominum. Qui unica oblatione consummauit in aeternum sanctificandos.

1. Timoth. 2. Heb. 10.

58. Qualis blasphemia est VVilhelmi Lindani Episcopi Ruræmundensis, qui inflatus opinione nescio cuius transmarrina eruditionis, cum nonnihil prater aliorum multorum Episco-

Blasphemia in Spiritum S.

Episcoporum morem, literis videatur sibi tinctus, hocq; nomine supra modum sibi sapere, adeo, ut etiam Imperatori consilium subijcere ausit, quo collapsum in Germania Papatum instaurare possit, scilicet. Is ergo ore blasphemo horrendam hanc blasphemiam in nostram, quam profitemur (qua tamen non nostra est, sed Spiritus sancti) doctrinam & confessionem atq; Ecclesiam nostram, euomere non est veritus: « Confectionem Augustanā nostram, semichristianam esse. Et « Ecclesiam Principum & ciuitatem Protestantium Semichri- « stianam, Synagogam Diaboli, & indubiam Antichristian- « teambulonem.

59. Quam contumeliosam blasphemiam, nostrae confessioni, Principibus nostris, & Ciuitatibus, Augustanam confessionem amplectentibus, nemo ad huc istorū, quantumuis impudens Monachus, Iesuita, Sacrificulus, aut ordinis Pontificij, impingere ausus est, & maior decuisset Episcopum modestia, sed blasphemiam istam à Diabolo excogitatam, nec ipse, nisi ex eodem autore proferre & scribere potuit. Et ex hoc eodem cum suis maioribus, Scribis, Phariseis & Pontificibus, Christum blasphemare & dicere: nonne bene dicimus, quod Samaritanus es & Daemonium habes.

60. Sic non alij pauci, obscuri, vel indocti Idiota, simplices, sed summus Pontifex Ecclesiae Romanae, & cum eo Synedrion & Conciliū totum œcumenicum generale Constantiae legitime in Spiritu congregatum, agnoscunt & palam fatentur, Christum, integrum Cænae sua venerabile Sacramentum, sub duabus speciebus, panis & vini insituisse & sic distribuisse suis discipulis, & in primitiua Ecclesia ita fuisse sub utraq; specie susceptum: sed tamen hoc non obstante, à Laicis porro tantummodo sub specie panis, ut suscipiatur, statuerunt & decreuerunt. Hac enim decreti verba sunt.

61. Hac

Concordia sua
discordi fol. 2. 2.

Concil. Con-
stant. Sess. 13.

Disputatio de peccato seu

61. Hec sacrilega est, ut Paschasius Papa loquitur, imò plus quàm diabolica (quod fortasè Diabolus ipse facere non auderet) integra Cæna Dominica mutilatio à mortuorum aduentus facta, nò ex ignorantia profecta est, quod fatentur ipsi, sed ex malitia diabolica agnitam veritatem non solum negantes, sed quod plus est, re ipsa planè abrogantes, damnantes, persequentes, plurimumq; sanguinis, & tùm, & postea, propter hoc effundentes, suum ut mendacium, sacrilegium & in sanguinem Christi quo redempti sumus, blasphemiam stabilirent.

62. Sicut blasphemiam addunt, auditu horrendam, planeq; diabolicam, ibidem in hæc verba: Dicentes autè, hoc esse sacrilegum, tanquam heretici arcendi sunt. Et sub pænâ excommunicationis effectualiter grauitè puniendi, qui communicando populum, sub utraq; specie panis & vini, fuerint exhortari.

63. Hostes hi sunt & persecutores Blasphemi, agnita veritatis quam etiam simul confessi sunt, Testamentum Christi Domini Saluatoris nostri vnici violantes, sanguinemq; eius preciosum pedibus conculcantes, vniuersam Christi Ecclesiam thesauro preciosissimo, quo redempta & mundata est, spoliantes. Quomodo igitur ignem gehenna inextinguibilem effugerent, cum agnitam veritatem non solum abnegauerint, sed Blasphement & persequantur crudelissimè, ac contra Spiritum sanctum furere nò desinant? De quo postea plura. Prius enim alia quoq; non minus blasphemia, istius catus in medium producenda, ut manifestè appareat, eos in sensum reprobum datos, & peccati in Spiritum S. reos esse.

64. Diuina Maiestatis consilio immutabili Decretum est publicatum: Non est bonum hominem esse solum: Faciamus
ei adi-

Blasphemia in Spiritum S.

ei adiutorium, quod circa ipsum sit. Syricus Papa Rom. & post eum Hildebrandus, furore prorsus sathanico, à Diabolis impulsì, Manifestam hanc veritatem, quæ est in confesso, non solum verbis & factis abnegauerunt, sed blasphemant, crudelissimisq. & seuisimis persecutionibus furenter cum suis successoribus nihil reliquum facientes, euertere hactenus sunt conati, modò suum Deo contrarium, Diabolicum decretum & edictum, de coniugij Sacerdotalis prohibitione, perpetuog, illorum cælibatu stabiliant, & exequantur, dicentes: Non est bonum homini Spirituali esse coniugem, ideo etiam non esse illi faciendum, sed adimendũ adiutorium. Et quod bonum sit illi esse solum. Nam qui in carne sunt, Deo placere non possunt. Et quia ipsi Templum Domini & sacraria Spiritus S. dici & esse debeant, indignum eos est cubilibus & immundicijs deferuire. Destinct. 28. cap. 3. Et idem Syricus Papa Epist. 4.

65. Ideog, distraxerunt coniuges pios & sanctos, omnia scandalis, confusionibus & persecutionibus replentes: quo docerent, se non tantum in Verbum & ordinationem Dei esse blasphemos, sed & Antichristos se demonstrarent, & doctrinas Demoniorum proponere quorum nota est prohibitio nuptiarum. 1. Timoth. 4.

66. Quare non amplius Christiani, nedum Sacerdotes Domini, multò verò minus Pontifices Ecclesia Christi, sed planè Diaboli sunt incarnati (quo nomine etiam publicè est insignitus Papa Ioannes XXIII.) Diabolico more & ore, blasphemare contra Deum coniugij authorem & veritatem agnitam, quod non cessant: Minus peccare Sacerdotem scortantem & adulterantem quàm propriam habentem uxorem. Sicut etiam multis modis se vagis polluentes libidibus, ferunt Sacerdotes. Coniuges verò factos eosdem, honestè vi-

In actis & articulis ipsi obiectis: vide acta Concilij Constantiensis.

Disputatio de peccato seu

se viuere & castè volentes, abijciunt, damnant, dirisq; deuouent & persequuntur.

67. Tales sunt etiam, qui consentiunt, & hæc approbant, rei malorū istorū & blasphemiarū omnium. Matth. 23. Ro. 1.

68. Cū ab initio Satran cudere vellet dogma hoc, & decretum istud Diabolicum de prohibitione coniugij Sacerdotum, illudq; in Ecclesiam inuehere machinaretur, in primo vniuersali Nicæno Concilio: ibi Paphnutius Martyr, licet Nuptiarum ipse expers, rectè tamen, & ex Spiritus sancti illustratione restitit, Patribusq; persuasit, ne talem promulgarent Legem, grauem futuram ipsis, eorumq; iugalibus fornicationis occasionem, Castitatem esse dicens, concubitum cum propria vxore. Synodusq; laudauit ipsius sententiam & nihil ex hac parte sancit, &c.

69. Hic manifesta veritas, & doctrina Spiritus sancti, est in Concilio isto (quod Euangelio equiparant) non solum proposita, sed & agnita & approbata.

70. Et quod amplius est, in medio densissimarum Papatus Antichristiani tenebrarum, in Concilio Basiliensi, publicè in confesso Patrum, à quodam illorum dictum est: Forsitan non esset peius, Sacerdotes quàm plures vxorari, Quoniam multi saluarentur in Sacerdotio coniugato, qui sterili in Presbiteratu damnantur.

71. Hæc agnita est, propria ipsorum confessione, Veritas, in Verbo Dei patefacta, & proposita, in Concilijs approbata, quam etiamnum hodie pleriq; Pontificij omnes summi & infimi ordinis homines agnoscere & fateri coguntur: & tamen blasphemare, impugnare & persequi vbicunq; & quomodocunq; possunt, imò etiam crudelissimè propterea innocentes & honestos maritos occidere, contra propria conscientia testimonium, pergunt.

72. Idem planè iudicium est, de mortuorum hominū in-

Hist. tripart.
lib. 1. cap. 14.

Aneas Syluius
qui postea Papa
Pius II de gestis
Concilij Basil.
lib. 2.

#OCA-

Blasphemia in Spiritum S.

uocatione Idololatriæ, de qua nullum extat in tota Sacra Scriptura Canonica verbum, aut mandatum Dei, nullum exemplū, nulla ex auditionis promissio (de quibus tanto tempore, toties admoniti à nostris, magis muti sunt quàm pisces) sed planè contrarium: Non habebis Deos alienos coram me. Dominū Deū tuum adorabis, & ipsi soli seruias. Deum autem Patrem in nomine Mediatoris Iesu Christi inuocare ab ipso Salvatore iubemur: Si vultis orare, dicite: Pater noster. Et disertè Sanctos hac vita functos nos ignorare Sacra testatur Scriptura. Nec humana audacia cultus in Ecclesia instituēdos.

73. Quod antesignanus, ipsorum & Pontificiorum errorum patronus acerrimus & doctissimus, confessus est: nullum in Sacra Scriptura extare testimonium, quo mortuos Sanctos inuocare doceamur.

74. Sed Iudeorum veterum blasphemiam (de qua supra 50.) hodie repetunt, imò longè superant Pontificij, veritatem Verbi Dei agnitam, quam etiam fateantur, & lucem clarissimam, qua cæca illorum corda feriuntur & illustrantur, negare non possunt: & tamen amplecti eam non modo non volunt, sed magis diligentes tenebras, pedibus conculcant petulantè, blasphemant, anathematizant, heresim proclamant, crudelissimè deniq; persequuntur. Sicut supra 60. propositione blasphemum ipsorum decretum, contra agnitam veritatem, quam etiam fateri claritas eos coëgit, proposuimus.

75. Hoc enim ibi volunt, seu vt magis propriè loquamur blasphemant, Patroni decreti istius blasphemii, de mutilatione integri Sacramenti: cùm dicunt, Licet Christus sub vtrag, specie panis & vini, venerabile hoc Sacramentum instituerit, &c. Tamen hoc non obstante, &c. hoc inquam volunt dicere. Quid nos curamus Christum? Quid eius Testamentum? Hæreticus esto excommunicatus, igni comburendus, quicumq; eius institutionem obseruauerit.

Luc 11.

Esa. 64.

Deut. 4. 12.

Matth. 15.

Rom. 10. 14.

Coloss. 2.

Ioannes Eccius

in suo Enchirid.

de cultu & ve-

neratione san-

ctorum.

Disputatio de peccato seu

Neg. verbis haec tantum profitentur palam, sed faciunt & exequuntur ea, ubicunq; possunt, praesertim in exteris regnis & prouincijs.

76. *Hec nisi ita descripta extarent, & praxis Romana Ecclesiae id doceret: nemo in animum inducere posset fieri à sanis hominibus posse, quae diximus, & fidem superarent.*

77. *Quod si verò haeretici sunt & excommunicati, qui hanc Christi institutionem seruant, ergo haeresis est ipsa Cæna à Christo facta institutio, & multo magis Christus illius author, Hereticus, secundum istos, censendus, damnandus & anathematizandus erit. Quae necessarîo ex illis praemissis & spontè confessis & concessis sequuntur.*

78. *Etsi autem dominari in conscientias illorū nolumus, & iudicemus nō omnes Pontificios Doctores, praesertim apud exterarum nationes, peccatum blasphemia in Spiritum sanctū committere, sed ex ignorantia blasphemare: Certum tamen & hoc est, multos manifesta doctrina nostra veritate conuictos esse in suis conscientijs, & tamen nihil ominis eam oppugnare & blasphemare agnitam, sicut iam de Iudeis dictum est propositione 73. & supra 50.*

79. *Hac non amplius humana sunt peccata, sed prorsus Diabolica blasphemia, similes Pharisaorum, Christum blasphemantium & dicentium: Nonne benè dicimus nos, quod Samaritanus es, & Demonium habes?*

80. *Hac verè Diaboli Synagoga est blasphema, Er non anteambulones tantum Antichristi, sed Antichristus ipse eiusq; regnum. Quibus Epithetis olim Imperii Romani, & Episcoporum Italiae, Galliae & Germaniae decreto, Romanus Pontifex Ioannes XXII. est insignitus, declaratus & proclamatus à Ludouico 4. Imp. Ideoq; certa & iusta est, cæcus istius Pontificii, atq; Synagoga Diabolica, condemnatio, quae iusto*
Dei sit

Blasphemia in Spiritum S.

Dei sit iudicio. Non enim conuertuntur, sed subinde & quotidie se deteriores fiunt, nec sinit eos vltio quiescere.

81. Et hoc est, quod de peccato isto blasphemia Christus in tribus pronunciat Euangelistis: Quod non remittatur, neq; in hoc, neq; in futuro seculo. Quod Marcus interpretatur & reddit: Non habet remissionem in aeternum, sed obnoxius est aeterno iudicio, qui illud admittit. Nec enim unquam redeunt tales, vt conuertantur et respiscant: & ideo etiam remissionem non habent in aeternum.

82. Hoc fulmen est omnium horribilissimum, quod in agnitam veritatem blasphemantes (nam qui ex ignorantia blasphemant, vt Saulus ante suam ad Christum conuersionem, non sunt ei obnoxii) torquetur hic à Christo, cuius nullum simile, in tota Sacra Scriptura ab illo missum, legimus.

83. Loquitur igitur Christus, de singulari quodam peccato, blasphemia scilicet Spiritus sancti, Quod est agnita veritatis, non simplex aut nuda abnegatio, sed cum blasphemia & impugnatione, coniuncta.

84. Hoc non remitti saluator pronunciat, quia non redeunt isto modo peccantes, nec humanum amplius, sed Diaboli-cum planè est peccatum.

85. Sicut ergo Diaboli non redeunt ad Deum, nec penitentiam de suo agunt peccato: verum hostes Dei & humani generis, Deum odisse & homines furenter pergunt: ita & isti Diabolorum socii facti, non respiscunt.

86. Cum igitur Christus dicat, non remitti illud, non dicamus nos, Remittitur.

87. Hinc verò minimè sequitur: Christum non pro omnibus totius humani generis peccatis satisfecisse.

88. Firmiter enim credimus & constanter asserimus, sufficienter ipsum satisfecisse pro omnibus totius mundi

Disputatio de peccato seu

peccatis. Sicut rectè veterum quidam dixerunt, unicam etiam sanguinis Filii Dei guttulam, sufficiens fuisse ἄπορον pro totius mundi peccatis.

89. Omnia itaq; peccata, nullo prorsus excepto, respicientibus, inq; Christum credentibus, remittuntur. Iuxta Scripturæ Sacra testimonia supra 5. 6. 7. 8. 9. & aliis commemorata, etiam si nō omnes, & singuli, suorū consequantur veniam delictorum. Quod nō omnes & singuli vera fide remissionem illorū apprehendant, sibiq; applicent, tamen aliqui ex omnis generis peccatorib; cōuertuntur & saluantur.

90. Sed dicto isto modo peccantes, non respiciunt, nec per pœnitentiam ad Deum redeunt, ut conuertantur & uiuant.

Tit. 3.

Sicut & Apostolus ait: Hereticum hominem post vnā atq; alterā admonitionem deuota, sciens, quod euersus est talis, & proprio suo iudicio condemnatus. Conuictus scilicet in conscientia de veritate, cui tamē cedere & locū dare nō vult.

Heb. 6. 10.

91. Impossibile enim est, eos qui semel sunt illuminati, gustauerunt etiam donum cœlestē, & participes facti sunt Spiritus sancti, & gustauerūt bonū Dei Verbū, virtutesq; seculi venturi & prolapsi sunt, rursus reuocari ad pœnitentiam, rursus crucifigētes sibi met ipsis filiū Dei, eūq; ostentui habētes.

92. Quæ verba nō de quolibet peccato, etiam contra conscientiam admisso, sunt accipienda. Hoc enim modo etiam Dauid peccauit, sciēs, volens, ex proposito (cum nō ignoraret homicidium esse à Deo in Decalogo prohibitum, adulterium turpe esse peccatum) Sed acta pœnitentia ad Deū rediit, reuocatus p Prophetam Nathan, æternamq; est cōsecutus salutem.

93. Nec etiam de quauis agnitæ veritatis Euangelicæ abnegatione sunt intelligenda. Hoc namq; modo D. Petrus quoq; Apostolus, Christum agnitum abnegans, peccauit: Sed acta pœnitentia restitutus est.

94. Pari ratione in primitiua Ecclesia in persecutionibus sanissi-

Blasphemia in Spiritum S.

sauiſſimis, multi agnitam veram & ſynceram doctrinam caeleſtem & religionem Chriſtianam, quam amplexi fuerant, ex infirmitate abnegarunt, & prolapſi ſunt. Sed tamen eorum multi poſtea redeuntes ad Eccleſiam, magno conſenſu Doctorum, in eius communionem, poſt actam ab eadem praſcriptam poenitentiam, cum gaudio ſunt recepti.

95. Sed loquitur ibi author Epistoſtae illius, de in Spiritum S. blaſphemia, & iis Apoſtatis, qui veritatem Euangelii vere agnouerunt, indeq; veram & firmam perceperunt conſolationem. Poſtea vero ſcientes, volentes, non coacti, ſed ſponte ſua, ex mera petulantia & malitia Diabolica, propter opes, dignitates, & opimas praebendas, vel alia quadam ſpe adducti, voluntarie prolabantur, ut non ſolum agnitam abnegent veritatem, verum etiam calumnientur, blaſphemant & perſequantur (Qui ſummus eſt in hac peccati ſpecie gradus, ad quem Phariſaei illi, quibus cum Chriſto fuit negotium, non aſcenderunt) poſtea iuſto Dei iudicio in ſenſum reprobum traduntur, ut non redeant per poenitentiam, ſed ſic perpetuo pereant.

96. Sermo ergo authori Epistoſtae ad Hebraeos eſt de perfidis Apoſtatis, qui voluntaria defectione, ex Confeſſoribus Euangelii, hoſtes fiunt & blaſphemi, quales multos noſtra vidit aetas. Tales nunquam redeunt, ſed aut in contemptum Dei Epicuram incidunt, & contra conſcientiam Euangelii doctrinam ſynceram & a ſe cognitam blaſphemare & perſequi non deſiſunt, aut in deſperatione ruunt, tandemq; miſere pereunt.

97. Vt Staphylo, Flaſch, Chriſtianus (minime Chriſtianus) Franck & horum ſimiles quam plurimi. Imprimis Adam Neuſerus Zinglianus, ex verbi Miniſtro, factus Apoſtata, poſtea penitus ad Turcos defeſcit, Alchorani deliria & blaſphemias amplexus, ſtipendia meruit Conſtantinopoli. Cumq; vite finem ex dyſſenteria inſtare intellexiſſet, cum ſui ſimilibus, vino ſe ingurgitauit, ut hoc modo conſcientiam ſopiret et ſepeliret

Hocq;

Disputatio de peccato seu

Hocq, modo ex desperatione, in Epicuraa securitate, vitam miser cum morte commutauit, utramq, amittens, presentem, & futuram.

98. Longè itaq, grauius & horribilius hi peccant Apostata, quàm olim tempore Christi, Iudæi, Pharisei, Scribe & Pontifices, miracula ipsius et doctrinam calumniantes. Quia etsi in conscientia sua conuicti essent de veritate, diuina esse illa: non tamen gustauerunt donum cæleste, & bonum Dei verbum, neq, participes facti erant Spiritus sancti. Sed tantum cognoscebant ista, vt in suis conscientiiis conuincerentur & essent inexcusabiles. Sicut à lepra mundatis à se præcepit Christus: Ite, & ostendite vos Sacerdotibus, & offerite munus quod præcepit Moses, in testimonium ipsis. Et tamen de his pronunciat Saluator, non remitti illis.

99. Hoc eodem modo peccant cum Iudeorum Pharisæis & blasphemant veritatem verbi Dei agnitam, multi Pontificii Doctores. Qui etsi fortè nullum per ceperunt gustum Euangelicæ doctrinæ suauissimæ: tamen errorum suorum crassissimorum, ita à nostris sunt conuicti, vt conscientia mala contra nos pugnent, quod se in defensione causæ suæ pessimæ, Scripturæ Sacræ auctoritate & testimoniis destitui videant, vt de mutilatione integræ Cænæ Dominicæ, inuocatione mortuorum, prohibitione coniugii Sacerdotalis demoniaca.

100. Atrocius autem multò peccant qui agnita veritate, à nobis desciunt ad Papæ Synagogam, propter amplas & splendidas conditiones, dignitates, præbendas opimas, Canonicatus, Præposituras, &c. Ideoq, etiam longè maius accipient iudicium, cum Iuda proditores agnitæ veritatis facti.

101. Quod si quis contra hoc obiiciat: An non enim
Christus

Blasphemia in Spiritum S.

Christus sua obedientia, omnis generis peccata expiavit, originale, & quae inde sequuntur, Actualia omnia, ergo etiam blasphemia hoc peccatum. Et per consequens, non est irremissibile sua natura.

102. Respondeo, quod saepe in precedentibus est dictum, & de industria repetimus, pretium redemptionis quod Christus persoluit, omnino est sufficiens, ut pro alijs omnibus, ita pro hoc quoque peccato blasphemia: sed qui hoc modo peccant, & blasphemi sunt in sanguinem Christi, non redeunt per penitentiam ad Christum. Ideoque, etiam remissionem illius non consequuntur.

103. Verum hoc idem, de reliquis quoque peccatis dici potest: quod qui non respiscunt, non consequantur illorum veniam. Sicut Apostolus, postquam recensuit varia peccata, addit: Quae qui faciunt regnum Dei non possidebunt, nec partem in illo habent. Et sic nihil peculiare hic à Christo de singulari blasphemia peccato dici videtur, cum inquit: non remitteretur illi nec in hoc, nec in futuro seculo. Cum tamen distinguat inter peccata, non solum alterum altero esse gravius: sed illa, quae in filium hominis committuntur, remissionem habere: quae verò in Spiritum sanctum, non remitti asserens. Videtur itaque, hoc propter sui magnitudinem, vel ut Augustinus loquitur: Quod tanta illius sit labe & magnitudo non posse remitti, & sic sua natura esse irremissibile.

104. Respondeo, hoc quod postremo dicitur, non solum auditu absurdum, sed etiam dictu horrendum, adeoque in sanguinem, meritum, obedientiam & passionem filij Dei incarnati, blasphemum. Quomodo enim Maxima illa in Theologia apud Paulum: Gratia superabundat supra peccatum, haberet locum? Et quomodo verum esset, quod alius Apostolus de Christo dicit: Ipse est propiciatio pro peccatis,

Disputatio de peccato seu

non nostris tantum, sed totius mundi? Item: Ipse redimet Israël ex omnibus iniquitatibus eius. Cum igitur hoc quoque blasphemia peccatum, unum sit ex mundi peccatis: ergo pro illo quoque Christus satisfecit. Alias verum esset, quod Cain dixit: Maior est mea iniquitas, quam ut veniam consequar, & remitti possit. Vbi recte respondet Augustinus: Mentiris Cain, quia maior est Dei misericordia, quam omnium peccatorum miseria.

105. Sed contra Christus ipse affirmat, non habere remissionem. Ergo adhuc videtur, sua natura esse irremissibile, quod nulli remittatur.

106. Respondeo. Ideo non remitti: quia abiiciunt Christum salutis authorem unicum, & ad eum non redeunt, & sic remedia à Deo oblata respuunt blasphemi. Sicut homo lethaler agrotans, dicitur non posse sanari, quia omnem Medici operam non modò negligit, sed contemnit, Medicinasque abiicit & respuit.

107. Aliud autem est prorsus remitti non posse, vel sua natura esse irremissibile, quod negamus: Aliud remissionem non consequi, quod affirmamus. Et hoc dicit Christus, illud verò non dicit.

108. Sicut alia quoque peccata omnia, remitti quidem possunt, nec tamen omnia omnibus remittuntur. Quia multi propter peccata sua damnantur. Id autem non tam fit, quia peccauerunt (peccant enim omnes omnino homines) quam quòd non resipiscant, nec in Christo quarant, & credant remissionem peccatorum. Idque sua culpa. Hi impenitentes agnoscunt se peccare, ut fures, adulteri, tempus tamen emendationis extrahunt, existimantes, se posse adhuc inuenire tempus consequendi veniam delictorum. Hi similes sunt ijs agrotantibus, qui Medicinas non omnino contemnunt, sed
carum

Blasphemia in Spiritum S.

earum usum cum periculo extrahunt, qui ab amicis monitis, parere solent, & illi peccatores non repudiant veritatem, nec abijciunt remedia, multò minus persequuntur, sicut in Spiritum sanctum peccantes.

109. Videtur autem tamen adhuc sua natura esse irremissibile hoc blasphemiae peccatum, quia nulli unquam remittitur. Cum aliis modis quibuscumq; peccantes, ut supra 88. dictum est, veniam consequantur.

110. Respondeo: Non remitti illud, non quod sua natura sit irremissibile, aut quod Christus pro illo non satisfecerit: sed quòd qui illud admittunt, non redeant per penitentiam ad Christum, qui filium Dei conculcauerint, & sanguinem Testamenti pollutum duxerint, in quo sanctificati sunt, & Spiritui gratia contumeliam fecerint.

111. Nam cum nulla sit alia pro peccatis hostia reliqua, quàm Christus, qui factus est pro totius humani generis peccatis, victima, nostraq; iusticia, hunc verò nolint blasphemi isti, fide amplecti, sed agnitum à se, Salvatorem unicum, abnegent, Apostata turpissimi, & impugnent: Quid mirum est, eos remissionem non consequi peccatorum in aeternum?

112. Cumq; spes venia alia nulla sit, quàm in Christo, hunc verò fide nolint amplecti, sed agnitum abnegent, abijciant, à se repellant, blasphement, quomodo peccatis remissis, saluari possent? Hoc enim esset absq; Christo, imò contra Christum, saluari. Quod planè absurdum, ridiculum, impossibile, cum nulla sit alia salutis ratio, aut victima pro peccatis.

Acto. 4.

113. Quare, quòd hi soli, & hoc solùm modo peccantes pereunt, & per penitentiam non redeunt, culpa non est in

Disputatio de peccato seu

Christum transferenda, quòd dicat scilicet, non remitti illud, quia omnia remittit peccata pœnitentibus, & in se credentibus. Sed quia, ut dictum est, à se agnitum repellunt, ab eòq; deficiunt, blasphemant, impugnant, persequuntur.

114. Sicut fecit Iudas proditor, de quo Christus in Psalmis, & in postrema Cœna conquestus est grauissimè. Qui nemine eum non modo non cogente, sed Christo Domino ipsum sepius grauissimè dehortante, agnitum, in mortem tradidit.

115. Tale fuit peccatum & Scribarum, Pharisaorum, & Pontificum, qui prorsus noluerunt eum, tot conuicti argumentis, recipere, sed tanquam blasphemum, demoniacum, seditiosum in crucem egerunt.

116. Quale etiam est Pontificum Romanorum, Scribarum, Iesuitarum, quicumq; contra conscientiam manifesta & agnita veritati resistunt, meritum Christi, eiuq; Sacrificium vnicum propiciatorium oppugnant, de quibus supra 52. & multis sequentibus est dictum.

117. Apud istos ergò blasphemos homines, qui veritatem agnouerunt, & tamen nihilominus furenter blasphemare pergunt, sicut veteres & Noui Pharisei, Doctores Ecclesie Pontificie precipuos, dico, eorumq; similes, nulla est respicientia, quam Dei longanimitas, ut tum quadraginta ita iam annis ab instaurata religionis syncera doctrina frustra expectat.

118. Sed omnes adhuc, quantumuis absurdos, crassos, manifestos, adeoq; palpabiles, etiam agnitos, quos partim confessi sunt ingenuè, errores, multiplicem Idolomaniam, dogmata prauissima, peruersissima, atq; in sanguinem Christi blasphema, mordicus retinent, eaq; non solum excusare, licet frigidè id faciant, sed etiam absq; vlla Scripturæ Sacre auctoritate

Blasphemia in Spiritum S.

ritate & testimonio, imò contra hac defendere, & Ecclesiæ in tanta Verbi Dei luce obtrudere conantur.

119. Nulla etiam habita ratione, quòd interim toties sint admoniti, conuicti etiam illustribus Sacra Scriptura testimonijs, addo & toties à summis Christiani orbis Monarchis, Impp. Romanis Optimis rogati, sacrilega & blasphema ista Cæne Dominica n. utilatione abrogata, integrum eius usum, iuxta Saluatoris & Domini omnium institutionem, & Apostolorum atq; primitiua Ecclesiæ obseruationem (quam vsferunt hi maximè, & illi vltro sunt confessi ingenuè, nec negare adhuc possunt) calicem scilicet per rapinam ablatũ Ecclesiæ vt restituerent. Sed omnia frustra, tanquam surdis narrata fabula, ne errasse vspsiam videantur. Cum tamen errare sit humanum, Diabolicum autem in errore perseuerare. Perire itaq; malunt Ecclesiam, quàm cedere veritati, Deoq; dare gloriam. Hac verè Diaboli est Synagoga, hoc blasphemia peccatum est in Spiritum sanctum.

120. Et quidem dubiũ non est, multos simplices, & aliàs non malos homines apud istos non rectius institutos, ex consuetudine, & longo temporum vsu, erroribus istis communibus inuolutos, ex quibus se extricare non possunt, ex ignorantia cum Saulo Pharisæo blasphemare: qui peccatum tamẽ illud, quod non remittitur, non committunt.

121. Caterum, nec hoc quoq; dubium est, multos in regno Pontificio, precipuè verò qui doctrinam nostram cognoscũt, eamq; institutis Refutationibus impugnant, veritatis luce testimoniorumq; Sacra Scriptura perspicuitate conuictos in conscientia, saltem tacitè apud semetipsos agnoscere, doctrinam nostram inuictam, & diuinam esse Verbi Dei veritatem, & cum Pharisæis fateri: Scimus Magister, quod verax es & viam Dei in veritate doces. Et tamen nihilominus

Disputatio de peccato seu

vel inanis gloriola cupiditate, vincendiq; studio, & sic ex ambitione, superbia & arrogantia, vel ventris causa blasphemare pergunt Spiritum sanctum.

Acto. 6. 122. Cuiusmodi fuere Antagonista D. Stephani Protomartyris ex Scholis Hierosolymitanis, disputationes contra illum instituentes. Cumq; sapientia eius & Spiritui, qui loquebatur per ipsum, sancto, resistere non possent, falsos subornauerunt testes, qui affirmarent, se audiuisse ipsum loquentem verba blasphema in Moysen, Deum, & locum sanctum.

Acto. 7. 123. Vnde & Pontificibus & Concilio dicit: Dura ceruice, & incircumcisis cordibus & auribus, vos semper Spiritui sancto resistitis, sicut Patres vestri, ita & vos.

Isa. 2. 6. 124. Ideo Propheta orat: Ne dimittas eis. Item: Excaca cor populi huius & aures eius aggraua & oculos eius claude.

Ierc. 18. Et alius: Ne propitieris iniquitati eorum, vt peccatum eorum a facie tua non deleatur. Atq; ita miserè perierunt blasphemi isti excacati & à Deo abiecti perpetuo.

125. Culpa ergò quod blasphemi in peccatis suis pereunt, & damnantur, non in Christum est transferenda, qui & pro totius mundi peccatis satisfecit: & radiis suis Spiritus sancti verbiq; illos illustrat, vt veritatem intelligant: sed in ipsos homines blasphemos, qui abiecto timore Dei, scientes & volentes, socii Daemonum & hostes veritatis facti, tantum abest, vt eam amplectantur, & recipiant, quo salui fierent, quin blasphemare & impugnare pergant, eoz; dementia & superbia progrediantur, vt humiliari coram Deo, veniamq; ex animo & absq; dolo petere nesciant, & ita pereant omnes, qui veritati nõ consentiunt, sed magis delectantur iniquitate & mendacio.

126. Si qui verò humano iudicio visi sunt agnitam veritatem

Blasphemia in Spiritum S.

veritatem blasphemare, postea verò conuertuntur, publicè suas blasphemias confitentes, & ex animo resipiscunt: certum est hoc argumentum, ex ignorantia peccasse illos & nequam blasphemia in Spiritum sanctum reos fuisse, hoc est, Non agnitam illos blasphemasse veritatem.

127. Caueant itaq; sibi ab hoc peccato Doctores Pontificia Ecclesia, qui eruditione præstant, quibusq; iam per nostros illuxit veritas doctrina cælestis. Caueant & alii ne ita leuiter deficiant ab agnita veritate, iudiciumq; Christi metuant, ne illius feriantur sententia, Non remittetur ei. Non enim brutum est fulmen illud, aut fulgur ex pelui, quod intendit, veritatem agnitam contra conscientiam blasphemantibus, seuissimum.

128. Sicut de Hæresiarchis tota semper sensit Ecclesia, quod ad Christum nunquam amplius redeant, ut Arius, & alii Hæresiarum authores, qui agnitam veritatem abiiciunt & blasphemant.

129. Loquimur autem & intelligi hac volumus, de Doctoribus & Authoribus, non de seductis, qui ab ore illorum, nutu, & autoritate dependent miseri, & ex ignorantia blasphemant. Sicut Petrus ad Iudaos dicit: Et nunc scio, *Acto. 4.* fratres, quia per ignorantiam fecistis, sicut & Principes vestri.

130. De istis verò alius dicit Apostolus: Hæreticum hominem, post vnâ aut alterâ admonitionem deuota, *Tis. 2.* sciens, quod proprio suo iudicio condemnatus est talis. Et pro excommunicato & damnato habendum monet.

131. Interim tamen nequaquam cum Nouatianis sentim, qui

Disputatio de peccato seu

qui lapsis in confessione propter persecutiones ex metu & infirmitate, agnitam abnegauerunt veritatem, & per penitentiam ad Ecclesia gremium redire, seq̄, recipi cupiebant negauerunt. Hos recipiendos esse iudicamus. Talis enim fuit & D. Petrus.

132. Qui autem blasphemia hoc peccatum admittant, nos scire non semper possumus. Quia non sumus Kædus-ywōsai, ut videamus, num agnitam veritatem quis blasphemet, vel ex ignorantia id faciat. Sicut Apostolus Paulus de se scribit: Quod ignorans fecerit. Deo hoc est relinquendum iudicium, cuius oculos non fallent, sed in eos pro meritis animaduertet, nec remittet aut propiciabitur eis.

1. Iohan. 1. 133. Quemadmodum & Apostolus Ioannes dicit: Est peccatum ad mortem, non pro illo dico, ut roget quis. Loquitur autem de peccato blasphemia in Spiritum sanctum, de quo hætenus ex verbis Christi dictum est.

134. Pro illo peccato non esse orandum, inquit, quia nihil impetretur, Quod, ut Christus dicit, non remittatur. Qui enim illud committunt, non reuertuntur ad Deum per penitentiam, nec veniam illius, aut vitam aternam consequuntur, sicut hætenus est dictum.

135. Non dicit autem Apostolus, hic vel ille peccauit ad mortem: sed de peccato loquitur ad mortem. Nam etsi multi blasphemant & persequuntur veritatem: tamen non omnes illi damnantur, sed quidam conuertuntur, qui ex ignorantia id faciunt.

136. Sicut Stephanus orauit, ut Christus se lapidantibus non imputet illud. Quia nesciant quid faciant. Pro Scribis vero, Phariseis & Pontificibus, qui resistebant Spiritui sancto, quod illis in os dicit, non legimus rogasse eum, sicut nec Christum, verum in illos inuectus est vehementius.

137. Oran-

Blasphemia in Spiritum S.

137. Orandum est itaq, ut Deus conuertat conuertendos, hoc est, qui ex ignorantia blasphemant & persequuntur veritatem (quorum multos esse dubium non est) & propitius misertus illorum, ignoscat ac remittat illis, quia vesciunt quid faciant, illuminet eos Spiritu suo sancto, ut ad veritatis agnitionem per veniant, & saluentur.

138. Reliquos vero, qui scientes & volentes, ex malicia Diabolica, agnitam veritatem blasphemant & persequuntur, euertat.

139. Sicut David quoq, orat: Descendant in infernum viuentes. Moses similiter precatur Dominum, ne respiciat sacrificia seditiosorum, qui inuadere & rapere sibi volebant Sacerdotium, & administrationem Reipub. contra Dei ordinationem. Cum ex stupendis miraculis, per ipsum & Aarone in Aegypto, in mari rubro & deserto editis, cognouissent, diuinitus esse missos hos liberatores, Duces & Sacerdotes populi Israelitici.

140. Non sentit autem Apostolus, esse hoc peccatum sua natura irremissibile, quasi Christus illud vel non expiauerit, vel etiam resipiscenti, inq, Christum credenti, non possit remitti, qui dixerat antea & scripserat: Ipse est propiciatio pro totius mundi peccatis.

141. Sed cum spes venia alia sit nulla, sicut neq, hostia pro peccatis, nisi Christus, blasphemii autem hunc fide apprehendere nolint: Verum iam antea agnitum abiecerint, blasphemant & persequuntur: non potest pro eis orari, ut Deus misertus illorum, remittat eis peccata, & saluet eos absq, Christo, aut potius contra illum, quod absurdum esset.

142. Quod si haec, quae ex verbis Christi saluatoris, de peccato blasphemiae in Spiritum sanctum dicta sunt à nobis & scripta, quod non remittatur, alicui non satisfaciant, illi

E

respon-

1. Iohan. 2.

Disputatio de peccato seu

respondemus cum Apostolo: O homo quis tu es, ut responses Deo? Et iterum: O altitudinem diuitiarum sapientiae & scientiae Dei, quam inscrutabilia sunt iudicia eius, & inuestigabiles viae eius, &c. Non autem eo scribuntur animo, ut ad desperationem miseri adigantur peccatores, veniam suorum desperantes delictorum, Quemadmodum Cain, Iudas, & alij.

143. Magna enim voce, & ex conscientia testificamur, totoque corde credimus & docemus, quod iam aliquoties est dictum, & repetitum, volumus Dominum nostrum Iesum Christum, Salvatorem nostrum dulcissimum, Agnum esse illum Dei, qui tollit peccata mundi, proque totius illius peccatis omnibus, quocumque, appellentur nomine, nullo excepto, satisfecisse, ut penitentibus & credentibus in ipsum, omnia condonentur peccata: Si potes credere, omnia possibilis sunt credenti.

144. Quae doctrina & consolatio omnibus ex aequo est proposita. Venit enim Christus quarere & saluare, quod perierat. Qui etiam ad se vocat omnes laborantes, & mole peccatorum oppressos, recreationem & liberationem ab onere peccati promittens.

145. Certum est igitur omnes, qui agnitis suis peccatis, vera animi fiducia ad Deum per Mediatorem & propiciatorem Christum confugiunt, veniam suorum delictorum omnium consequi, cuius rei plurima extant in Sacra Scriptura testimonia luculentissima.

146. Quare qui corde sunt contrito, & scintillam adhuc fidei habent, non putent se peccatum illud in Spiritum sanctum irremissibile habere aut commisisse, sed erigant se promissionibus Euangelij de Christo, eiusque merito & beneficijs, quae offert omnibus in Euangelio fide accipienda.

147. Sed hoc à nobis suscepta est consilio hac disputatio,
ut ma-

Blasphemia in Spiritum S.

ut materia obscura & difficilis, qua hactenus à paucis dextre & sufficienter explicata est, ex Scripturarum Sacrarum collatione erueretur & illustraretur: Et conscientia pauida, qua audiunt, peccatum in Spiritum sanctum nō remitti, ignorant quid & quale illud sit, agnitione peccatorum suorum perterrefacta, metuunt, ne eius rea sint, ideoq; nullam admittunt consolationem, quod de se actum existiment, re-ctius instituta, in peccatis suis, & propter ea, non desperent: Sed auditis consolationibus Verbi Dei & promissionibus Evangelij de beneficijs Christi dulcissimis, se erigant, consolentur & saluentur. Contra verò, quibus lux Evangelij affulsit, ut inde agnoscant & videant veritatem, non obdurent corda sua, nec cum Deo & veritate contra conscientiam pugnent, sed dent Deo verborū eius gloriam veritatis, nec petulanter resistant Spiritui sancto, sicut fecerunt Scribae & Pharisei, ne idem experiantur iudicium, quod illi.

148. Cauenda sunt igitur peccata quidem omnia: Qui enim peccatum facit, hoc est, sceleratè & flagitiosè viuit, ex Diabolo est, tum verò imprimis, ne Christum & agnitam veritatem quis abneget, multò verò minus ex infirmitate abnegatam, blasphemet, aut persequatur: Sed ab hoc sedulò sibi omnes caueant. Quod tamen, proh dolor, postremo hoc mundi tempore, nimis est frequens.

149. Vbi autem ex infirmitate humana Diaboliq; impulsu peccatum fuerit, in peccatis non perseuerandum, sed per pœnitentiam veram ad Deum redeundum, & fructus pœnitentia digni faciendi.

150. Hoc enim modo fiet, ut non solum peccatorum remissionem omniū: sed per eundem Christum Dominum nostrū, vitam aeternam, quam ipse meritus est, & gratis omnibus in
Rom. 8.
le credentibus donat, per fidem in ipsum consequamur,

A M E N.

Syricius Papa Dist. 28. c. plurimos.

Dicat mihi, quisquis ille est sectator libidinū, Præceptor viciorum (loquitur autem Papa non descortatione sed coniugali consuetudine Sacerdotum cum propriis vxoribus, & addit) nouerint se nunquam posse veneranda tractare mysteria, à quibus se ipsi, dum obscenis cupiditatibus inhiant, priuauerunt.

c. quia aliquan-
ti Dist 82.

Si quis Episcopus, Presbyter aut Diaconus fuerit in coniugali consuetudine inuentus, omnem sibi per nos indulgentie aditum intelligat obseratum. Quia ferro necesse est, ut abscendantur vulnera: qua fomentorum non sentiunt Medicinam.

Idem Epistola 4. Num. 9.

c. proposuisti
dist. 82.

Praterea, quod dignum, & pulchrum, & honestum, suademus, ut Sacerdotes & Leuitæ cum vxoribus suis non coeant. Quia in ministerio diuino quotidianis necessitatibus occupantur. Sed fortasè hoc licere credit: Quia scriptū est, vnius vxoris maritum? Non permanentem in concupiscentia generandi dixit, sed ppter continentiam futuram. Neq; enim integros nō admisit, qui ait: vellem omnes esse sic,

O acutū Theo-
logum, & Scri-
pturæ S. inter-
pretem solertis-
simum.

sicut & ego sum. Quod & operibus declarauit dicens: Qui autem in carne sunt, Deo placere non possunt. Vos autem non estis in carne, sed in Spiritu. Et habentem filios dixit, Non generantem.

F I N I S